

Arrest

nr. 275 324 van 15 juli 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 29 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat A. LAMARCHE, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 11 december 2020 voor de derde maal een verzoek om internationale bescherming in.

Hij wordt op 1 juni 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 december 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U beschikt over de Soedanese nationaliteit en werd geboren op X 1986 in X. Op 25 november 2013 moest u verplicht beginnen aan uw nationale dienst in het Soedanees leger. Op 19 september 2014 kreeg u 21 dagen vakantie maar u werd op de achtste dag al terug geroepen naar de militaire basis waar u gestationeerd was. Er werd u daar meegedeeld dat jullie naar West-Soedan moesten gaan. Vele soldaten weigerden dit echter en toen werd de groep opgedeeld in twee groepen: degenen die weigerden te gaan naar West-Soedan en degenen die wel wilden gaan. U ging bij de groep staan die weigerde te gaan. Deze groep werd hierna meegenomen naar de Al Harbi gevangenis waar u zeven maanden opgesloten zat en er mishandeld werd. Na zeven maanden werd u meegenomen naar Port Soedan van waar u op 30 mei 2015 naar de grens met Egypte gestuurd werd. In het grensgebied tussen Soedan en Egypte moest u de goederen controleren die over de grens getransporteerd werden. Op 27 juli deserteerde u uit het leger en vertrok u met behulp van een smokkelaar te voet en met de wagen naar Cairo, Egypte; waarna u met de trein doorreisde naar Alexandrië. Na drie dagen vertrok u in een boot naar Italië, waar u elf dagen later aankwam. U reisde daarna verder met de trein via Parijs naar België, alwaar u aankwam op 22 augustus 2015 en een eerste keer internationale bescherming aanvraag op 24 augustus 2015. Op 20 juli 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U vocht deze beslissing aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), maar deze bevestigde de beslissing van het CGVS op 30 november 2016, in arrest nr. 178799. U keerde niet terug naar uw land van herkomst, maar u reisde naar Frankrijk, alwaar u een verzoek tot internationale bescherming indiende op 27 januari 2017. Uw aanvraag in Frankrijk werd echter afgewezen. Ook uw drie volgende verzoeken in Frankrijk werden geweigerd. U reisde daarna door naar het Groothertogdom Luxemburg, alwaar u een verzoek tot internationale bescherming indiende op 11 oktober 2018. Gezien Luxemburg u in het kader van de Dublin-procedure naar Frankrijk wilde terugleiden, reisde u verder naar België, alwaar u een eerste volgende verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend op 20 maart 2019. Het CGVS besliste uw eerste volgende verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, en dit op 12 maart 2020. U keerde opnieuw niet terug naar uw land van herkomst, maar u reisde opnieuw naar Frankrijk en vroeg er opnieuw internationale bescherming op 28 september 2020. Het resultaat van deze aanvraag is niet bekend, en u reisde opnieuw naar België om er een tweede volgende verzoek in te dienen op 11 december 2020. In het kader van dit tweede volgende verzoek tot internationale bescherming, legde u een medisch attest neer in verband met uw verwondingen ten gevolge van foltering; en legde u eveneens twee psychologische attesten neer. Het CGVS besliste daarop uw tweede volgende verzoek ontvankelijk te verklaren op basis van deze nieuwe elementen, en dit op 28 januari 2021. U werd opnieuw gehoord op de zetel van het CGVS op 1 juni 2021.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u, in het kader van uw tweede volgende verzoek, twee psychologische attesten heeft neergelegd. Naar aanleiding van deze attesten, kreeg u de kans om uit te leggen welke psychologische problemen u ondervindt en welke medicatie u neemt (zie notities CGVS, p.4-5) en werd u uitdrukkelijk gevraagd of u zich fysiek en mentaal sterk genoeg voelde om het persoonlijk onderhoud te laten doorgaan; hetgeen u bevestigend beantwoordde (zie notities CGVS, p.5). Derhalve kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst, dient opgemerkt dat u in het kader van uw initiële verzoek om internationale bescherming heeft opgeworpen dat u Soedan in het jaar 2015 diende te verlaten omwille van vervolging door de Soedanese autoriteiten omdat u de militaire dienst weigerde en uiteindelijk deserteerde uit het Soedanese leger (zie dossier 1521520, in administratieve dossier). Uw aanvraag werd door het CGVS afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen (dd.20/7/2016), en deze motieven werden door de RvV bevestigd (dd.30/11/2016). Zo werd absoluut geen geloof gehecht aan het feit dat u werkelijk uit het Soedanese leger bent gedeserteerd, waardoor eveneens geen geloof kon worden gehecht aan de gevolgen van deze desertie, zoals uw arrestatie en de foltering tijdens uw detentie (zie arrest 178799 dd.30/11/2016, in het administratieve dossier). Eveneens, werd uw eerste volgende verzoek afgewezen (dd.12/3/2020) gezien u in het kader van dit verzoek geen nieuwe elementen aanbracht die de kans dat u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus, of de subsidiaire beschermingsstatus, minstens aanzienlijk groter zou maken.

Uw tweede volgende verzoek, dat u indiende op 11 december 2020, werd uiteindelijk ontvankelijk verklaard (dd.8/7/2020) omdat u volgende nieuwe elementen heeft voorgelegd in het kader van uw verzoek om internationale bescherming: een uitvoeringsbeslissing van het Soedanese Ministerie van Justitie om uw huis in beslag te nemen (dd.23/1/2018), een bevestiging van de inbeslagname van uw woning (10/8/2020), drie attesten in verband met uw psychologische toestand (dd.10/8/2020, dd.21/9/2020 en dd.31/5/2021), een medisch attest in verband met de littekens en verwondingen op uw lichaam (dd.23/6/2020) en een getuigenis van het burgerplatform voor vluchtelingen dat stelt dat u dakloos bent en zeer kwetsbaar bent (dd.6/1/2021). Verder, heeft u voor de RvV ook een vonnis neergelegd van de militaire rechtbank (dd.6/9/2015) en legt u dit opnieuw neer in het kader van uw tweede volgende verzoek.

Echter, na u te hebben gehoord op de zetel van het CGVS en na nader onderzoek van de stukken, kan enkel worden geconcludeerd dat deze nieuwe elementen niet kunnen leiden tot erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling op basis van de Conventie van Genève, noch kunnen leiden tot het toekennen van subsidiaire bescherming. Immers, deze stukken kunnen de ongeloofwaardigheid van de verklaringen die u heeft afgelegd in het kader van uw eerdere verzoeken, niet herstellen.

Wat betreft de algehele geloofwaardigheid van uw relaas, dient opgemerkt, dat – hoewel reeds in het kader van uw eerdere verzoeken werd vastgesteld dat deze absoluut wankelt – deze opnieuw fundamenteel ondermijnd wordt door verschillende tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen uwentwege, in het kader van uw onderhavige, tweede volgende verzoek. Zo geeft het Eurodac Search Result (dd.11/12/2020), te vinden in het administratieve dossier (blauwe map), aan dat u reeds in het jaar 2012 aanwezig was in Griekenland. Uw vingerafdrukken werden immers in Griekenland geregistreerd op 9 maart 2012, ongeveer anderhalf jaar vóór de beweerde start van uw legerdienst [in 2013], en dus uw vermeende problemen in Soedan (zie notities CGVS 1521520, p.13; notities CGVS 1251520Y, p.8). Geconfronteerd met deze vaststellingen was u – verbazend genoeg – absoluut niet in staat om enige uitleg te verschaffen over deze registratie van uw vingerafdrukken, en uit uw verklaringen kan enkel worden afgeleid dat u tijdens uw vorige verzoeken essentiële informatie heeft achtergehouden voor het CGVS. Gevraagd hoe u naar België bent gekomen, vanuit Soedan, antwoordde u dat u via Egypte, Italië en Frankrijk naar België kwam (zie notities CGVS 1521520Y, p.7). Gesteld dat uw vingerafdrukken ook werden geregistreerd in Griekenland, in het jaar 2012, antwoordde u – weinig verhelderend – dat dit oude [vingerafdrukken] zijn, van voordat u problemen kreeg met de Soedanese regering. Gevraagd of u dan al eens in de Europese Unie was geweest voordat u problemen had in Soedan, antwoordde u – opnieuw weinig verhelderend – dat u terugkeerde naar Soedan, dat u daarna problemen had met de regering, en dat uw problemen politiek zijn. Gevraagd wat u nog weet over de eerste keer dat u Soedan verliet, in het jaar 2012, wanneer u naar Griekenland ging, antwoordde u – weinig ernstig – dat u daar niets meer van weet, en dat u de laatste keer vertrok in 2014 of 2015 (zie notities CGVS 1521520Y, p.8). Gevraagd om welke redenen u die eerste keer Soedan verliet, antwoordde u dat u toen geen problemen had, maar dat u problemen pas startten toen u werd opgeroepen voor de legerdienst, rond 25 november 2013. Nogmaals gevraagd wanneer u de eerste keer Soedan heeft verlaten, antwoordde u – opeens – dat u Soedan slechts één keer verlaten heeft, namelijk op 25 november 2015, en daarna niet meer bent teruggekeerd. Deze antwoorden zijn echter danig verbazend, ze staan immers in schril contrast met uw eerdere antwoorden, namelijk dat u Soedan reeds eerder verliet, maar teruggekeerd bent; én ze staan in schril contrast met objectieve informatie: het staat namelijk vast dat u in het jaar 2012 in Griekenland was, gezien dit duidelijk blijkt uit het Eurodac Search Result (zie blauwe map, in administratieve dossier). U werd dan ook – opnieuw - uitdrukkelijk geconfronteerd met deze registratie, en u stelde – opnieuw – uiterst kort, en uw verklaringen wederom wijzigend, dat u bent teruggekeerd, waarna u opnieuw uw problemen uit het jaar 2013 uiteenzette (zie notities CGVS 1521520Y, p.8). Andermaal gevraagd om welke redenen u de eerste keer wegging uit Soedan, namelijk naar Griekenland [in het jaar 2012], antwoordde u dat u geen reden had en dat u gewoon normaal was vertrokken, en dat u toen zelfs niet opgeroepen was voor de militaire dienst. U bleek ook geen problemen te hebben gehad bij terugkeer naar Soedan (zie notities 1521520Y, p.9). Er kan echter om verschillende redenen geen geloof worden gehecht aan het feit dat u daadwerkelijk zou zijn teruggekeerd naar Soedan nadat uw vingerafdrukken – en een verzoek om internationale bescherming – werden geregistreerd in Griekenland, in het jaar 2012. Ten eerste, bent u danig vaag over dit vertrek naar Griekenland, en bleek u herhaaldelijke de aan u gestelde vragen over dit vertrek – en de redenen ervan – gewoonweg te ontwijken (zie notities CGVS 1521520Y, p.7-9). Het enige dat u immers verklaarde in dit verband is dat u was vertrokken zonder dat u problemen had [in Soedan], en dat u daarna terugkeerde naar Soedan. De omstandigheden waarin dit vertrek kaderde, liet u achterwege; en u wijzigde plots uw verklaringen door te stellen dat u [toch] maar één keer Soedan verliet. Deze vaststellingen komen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook absoluut niet ten goede. Ten tweede, zoals hierboven reeds gesteld, liet u dit vertrek uit Soedan, en uw registratie en verzoek om internationale bescherming in

Griekenland, achterwege tijdens uw initiële en eerste volgende verzoek, hetgeen enkel wijst op het feit dat u niet eerlijk was over uw vertrek en verblijf in Griekenland, en dit vertrek – in het jaar 2012 – wilde verhullen. Ten derde, komen de data die u opgaf als werkelijke vertrekdatum, in het kader van uw tweede volgende verzoek, absoluut niet overeen met de data die u aangaf in het kader van uw initiële verzoek. U stelde immers in het kader van uw initiële verzoek dat u op 27 juli 2015 vertrok uit Soedan (zie notities CGVS 1521520, p.13, in administratieve dossier, blauwe map). Opeens – in het kader van uw onderhavig verzoek – bleek u de vertrekdatum niet meer zo goed te weten. U stelde immers dat u vertrok in 2014 of 2015, om daarna te stellen dat u vertrok op 25 november 2015. Het dient dan ook opgemerkt dat het feit dat u tegenstrijdig bent over deze vertrekdاتا, opnieuw enkel wijst op weinig geloofwaardige verklaringen. Bovendien, dient opgemerkt, dat uw initiële verzoek in België reeds dateert van augustus 2015, en dus drie maanden vóór uw vermeende vertrek uit Soedan, hetgeen absoluut bij de haren is getrokken.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen indachtig, doet dan ook concluderen dat u reeds eerder uit Soedan vertrok dan dat u initieel heeft aangegeven, namelijk in het jaar 2012 of eerder, en dat u in het jaar 2012 in Griekenland een verzoek om internationale bescherming registreerde. Gezien uw tegenstrijdige verklaringen en uw weglatingen tijdens uw vorige aanvragen, kan enkel worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u na uw registratie in Griekenland zou zijn teruggekeerd naar Soedan. Aldus, dient vastgesteld dat u Soedan reeds eerder verliet, en dat aan de door u opgeworpen vervolgingsfeiten – in het jaar 2013, 2014 en 2015 – die zich in Soedan zouden hebben voorgedaan, absoluut geen geloof kan worden gehecht. Immers, er wordt geen geloof gehecht aan het feit dat u daadwerkelijk in Soedan aanwezig was op dat moment. Deze vaststellingen liggen in lijn met de vaststellingen tijdens uw eerdere verzoeken, namelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan uw desertie uit het Soedanese leger en de beweerde gevolgen van deze desertie, zoals detentie en foltering (zie beslissing 1521520, in administratieve dossier). In die zin, bestendigen en versterken de hierboven gedane vaststellingen deze initiële beslissing. De door u neergelegde documenten in het kader van uw tweede volgende verzoek, die hierna zullen worden besproken, kunnen dan ook onmogelijk de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen herstellen.

Wat betreft de door u, in het kader van uw tweede volgende verzoek, neergelegde documenten van de Soedanese autoriteiten in verband met de inbeslagname van uw huis, dient het hierna volgende te worden opgemerkt. Deze documenten werden afgeleverd op 31 januari 2018 en op 10 augustus 2020 (zie groene map, in administratieve dossier). Zij bevestigen het feit dat u bij verstek werd veroordeeld en dat uw huis in beslag genomen werd (zie documenten 1 en 2 in administratieve dossier, groene map). Echter, verwijzen zij naar een vonnis uit het jaar 2015, dat u heeft neergelegd tijdens uw beroepsprocedure voor de RvV (zie vonnis, in administratieve dossier, groene map). De Raad was van oordeel dat aan dit stuk geen bewijswaarde kon worden gehecht, gezien het slechts een manipuleerbaar kopie betreft (zie arrest RvV nr. 178799 dd.30/11/2016, in administratieve dossier, blauwe map). Echter, dient bijkomend te worden opgemerkt dat aan de authenticiteit van dit vonnis ook om andere redenen geen geloof kan worden gehecht. Immers, het vonnis stelt dat u een levenslange gevangenisstraf krijgt en dat uw bezittingen verbeurd worden verklaard, omdat u de Soedanese wet van de militaire dienstplicht van het jaar 2010 heeft overtreden. Er dient echter opgemerkt, dat deze wet niet bestaat, en dat de Soedanese wet betreffende dienstplicht uit het jaar 2007 stamt, en geenszins uit het jaar 2010 (zie informatie toegevoegd aan administratieve dossier, blauwe map). Wat betreft de manier waarop deze documenten in uw bezit kwamen, stelde u dat zij u werden toegestuurd door de broer van een vriend van u (zie notities CGVS 1521520Y, p.11). Op de door u neergelegde enveloppe van DHL staat te lezen dat de afzender de heer "[N.A.A.H.]" betreft (zie kopie van enveloppe DHL, in administratieve dossier, groene map). U stelde eveneens dat uw broer zich nog steeds in Soedan bevond, samen met uw ouders, en dat hij nog steeds student was wanneer u uit Soedan vertrok (zie notities CGVS 1521520Y, p.6). Echter, is het danig opvallend – en bijzonder tegenstrijdig – dat u tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van uw initiële verzoek om internationale bescherming, had verklaard dat uw broer, genaamd "[N.] [N.] [A.]" overleden was tijdens de slag van Fashallah (zie notities CGVS 1521520, in administratieve dossier, blauwe map). Opnieuw, dient opgemerkt, dat deze tegenstrijdigheden zodanig flagrant zijn, dat zij de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen en asielrelaas ten stelligste doen wankelen. De hierboven gedane vaststellingen wijzen dan ook enkel op een poging tot het moedwillig misleiden van de Belgische asielinstanties.

Gegeven de duidelijk bedrieglijke aard van deze documenten en de eerder besproken ongeloofwaardigheid van uw relaas, kan worden geconcludeerd dat deze pogingen tot misleiding wijzen op een zekere mentale helderheid van uw kant - niettegenstaande uw geattesteerde psychologische problemen - en dat van u wel degelijk duidelijke en geloofwaardige verklaringen kunnen worden verwacht. Echter, zoals hierboven reeds vastgesteld, is dit in casu geenszins het geval.

Wat betreft de door u neergelegde medische documenten, namelijk een medisch attest in verband met de littekens en verwondingen op uw lichaam (dd.23/6/2020) (zie administratieve dossier, groene map), dient opgemerkt dat zij bovenstaande vaststellingen niet weten te wijzigen. Immers, dient ten eerste opgemerkt dat u een dergelijk document nooit eerder heeft neergelegd voor het CGVS, noch in het kader van uw eerste en eerste volgende verzoek, noch in het kader van uw beroepsprocedure voor de RvV. Nochtans, stelde u tijdens het persoonlijk onderhoud tijdens uw initiële verzoek, dat u zou zijn gemarteld en geslagen tijdens uw detentie in Soedan (zie notities CGVS 1521520, p.9 en p.14). U legde toen enkel [medische] documenten neer in verband met een operatie aan uw oor (zie notities CGVS 1521520, p.9). Dat u slechts op heden, in het kader van uw tweede volgende verzoek en zeven jaar na uw initiële verzoek, met deze documenten komt aandragen, doet de bewijswaarde van dit document absoluut wankelen. Ten tweede, zegt het document niets over de ouderdom van deze littekens, noch zegt het iets over de omstandigheden waarin deze littekens werden opgelopen. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, met name de ongeloofwaardigheid van uw desertie en daaruit volgende detentie en foltering (zie hierboven), kan niet worden vastgesteld dat deze littekens werden toegebracht in de door u beschreven (maar door het CGVS ongeloofwaardig geachte) omstandigheden. Hoewel het CGVS de ernst van deze verwondingen erkent, dient opgemerkt, dat zij om het even waar kunnen zijn opgelopen en door het even wie kunnen zijn toegebracht. Tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van uw tweede volgende verzoek, op 1 juni 2021, werd u dan ook aangespoord om de waarheid te vertellen over in welke omstandigheden deze littekens werden opgelopen (zie notities CGVS 1521520Y, p.9). Zo werd gesteld dat uw eerste verzoek werd afgewezen in het jaar 2015, maar dat u de kans krijgt om te spreken over de door u voorgelegde documenten in verband met uw verwondingen. Er werd gevraagd de werkelijke redenen van uw vertrek uit Soedan te vertellen en te vertellen waar u de mishandelingen had opgelopen. U antwoordde echter niet op de vraag, en zette uiteen welke littekens u heeft. Gevraagd om te spreken over wat er gebeurde in Soedan, zei u dat deze littekens het resultaat zijn van wat er gebeurde in Soedan. Opnieuw werd u aangespoord om de werkelijke omstandigheden en redenen van uw mishandeling te vertellen, maar opnieuw wijdde u uit over uw behandelingen in België. Verduidelijkt dat u in het kader van uw vorige verzoeken niet aannemelijk heeft gemaakt dat u werd mishandeld tijdens uw detentie omwille van desertie, en een derde keer aangespoord de werkelijke omstandigheden te vertellen, zette u het relaas over uw desertie opnieuw uiteen (zie notities CGVS 1521520Y, p.10). Een vierde maal werd gesteld dat dit relaas niet aannemelijk werd geacht, en opnieuw werd u aangemaand om te vertellen of er nog andere redenen zijn voor uw vertrek uit Soedan. U stelde echter dat deze redenen de enige redenen zijn, en dat u deze redenen reeds verteld heeft, maar niet werd geloofd. U bleef er doorheen het persoonlijk onderhoud bij dat u enkel werd gefolterd in het kader van uw detentie vanwege desertie (CGVS 1521520Y, p.12). Er dient opgemerkt dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op 1 juni 2021 verschillende kansen kreeg om de werkelijke oorzaken van de geattesteerde littekens en verwondingen te vertellen. Geen van deze kansen heeft u gegrepen, en bijgevolg kan enkel worden vastgesteld dat dit document in die zin niets bijbrengt aan het door u beweerde – en door het CGVS ongeloofwaardig geachte – relaas over uw desertie. Er kan om die reden enkel worden vastgesteld dat u deze verwondingen in andere omstandigheden heeft opgelopen, die op heden voor het CGVS onbekend blijven.

Wat betreft de door u neergelegde attesten omtrent uw psychologische toestand (zie documenten in groene map, in administratieve dossier), waarvan er twee werden opgemaakt in het jaar 2020 en één in het jaar 2021, en die stellen dat u psychologisch en psychiatrisch wordt opgevolgd vanwege symptomen ten gevolge van het post-traumatische stresssyndroom, dient opgemerkt, dat dit rapport geenszins bovenstaande vaststellingen weet te wijzigen. Dergelijke psychologische rapporten vormen dan ook geen sluitend bewijs voor de oorzaak en omstandigheden van de vastgestelde psychologische problemen. Alwaar het rapport uit 2021 stelt dat u problemen zou hebben met uw geheugen en met uw concentratie, dient opgemerkt, dat hierboven reeds werd vastgesteld dat u een zekere helderheid bezit gezien u bewust heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Ongeacht uw geattesteerde psychologische problemen, kan van u dan ook een zekere coherentie in uw relaas worden verwacht, evenals waarachtige verklaringen. Bovendien, werd tijdens het persoonlijk onderhoud op 1 juni 2021 u specifieke steunmaatregelen verleend, waardoor kan worden aangenomen dat er voldoende rekening werd gehouden met uw psychologische kwetsbaarheid. Deze kwetsbaarheid wordt opnieuw aangehaald in de door u voorgelegde getuigenis van het burgerplatform voor de Vluchtelingen, maar zoals hierboven gesteld, werd met uw psychologische kwetsbaarheid voldoende rekening gehouden. Verder, draagt de getuigenis niets bij daar het enkel stelt dat u op heden dakloos bent en dat ook het platform niet voor opvang kon zorgen. Deze getuigenissen brengen bijgevolg niets bij aan uw relaas of de omstandigheden van uw mishandeling.

Wat de huidige situatie in Soedan betreft, blijkt uit de beschikbare informatie (zie COI Focus “Soedan. Stand van Zaken na de militaire coup van 25 oktober 2021” dd. 30/11/21, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt) dat het leger onder leiding van luitenant-generaal Abdel-Fattah al-Burhan op 25 oktober 2021 de overgangsregering en de soevereine raad ontbindt. Burhan roept de noodtoestand

uit, en belooft vast te houden aan de grondwettelijke verklaring en het Juba Vredesakkoord, en verkiezingen te organiseren in juli 2023. Uit protest tegen de coup vinden er demonstraties plaats en er worden acties van burgerlijke ongehoorzaamheid opgezet in het hele land. De veiligheidsdiensten reageren op hun beurt op deze demonstraties en acties van burgerlijke ongehoorzaamheid met geweld en traangas, waarbij er doden en gewonden vallen. Er vinden ook arrestaties plaats van politieke en mensenrechtenactivisten, journalisten, advocaten, leden van lokale resistance committees, demonstranten en omstaanders die naar de demonstraties keken in Khartoem en andere steden over het hele land, ook in de perifere gebieden Darfoer en de Two Areas. Daarnaast zijn er meer dan 100 regeringsofficieren en politici gearresteerd. Abdalla Hamdok tekent op 21 november 2021 een 14-delige overeenkomst met het leger waarop hij opnieuw wordt aangesteld als premier. De deal voorziet in de aanstelling van een onafhankelijk technocratisch kabinet onder leiding van Abdalla Hamdok totdat er verkiezingen worden gehouden. Het blijft evenwel onduidelijk hoeveel macht deze regering zal hebben. De verzetscomités, en burgerlijke oppositie - de Forces for Freedom and Change (FFC) en de Sudanese Professionals Association (SPA) - wijzen de overeenkomst af. Als reactie op de deal tussen Burhan en Hamdok gaan duizenden Soedanezen op 21 november 2021 opnieuw de straat op. Militaire autoriteiten blijven ondertussen politici en activisten arresteren. Sinds de ondertekening van het politieke akkoord op 21 november 2021 is echter een handvol gedetineerden vrijgelaten. Het is onduidelijk hoeveel personen nog in hechtenis zitten.

Niettegenstaande er nog steeds sprake is van geweld vanwege de overheidsdiensten en arrestaties, blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat de recente ontwikkelingen in Soedan van dien aard zijn dat er sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen. Het geweld door de veiligheidsdiensten waarvan sprake kadert binnen het hardhandig neerslaan van protesten en demonstraties, waarbij er doden en gewonden kunnen vallen, en er demonstranten en eventuele omstaanders worden gearresteerd. Daarnaast vinden er arrestaties plaats van personen met een specifiek profiel (zoals politieke en mensenrechtenactivisten, journalisten en persmedewerkers, advocaten, leden van lokale resistance committees). De geraadpleegde bronnen bevatten evenmin indicaties waaruit blijkt dat het nieuwe regime zich keert tegen personen die tot een niet-Arabische etnie behoren die afkomstig zijn uit Darfoer en de Two Areas, of dat het geweld tegen deze personen intensifieert.

En niettegenstaande er sprake is van intensiverend geweld in Darfoer, hernieuwd etnisch geweld in de Two Areas in het zuiden, en een nieuwe escalatie in het grensconflict met Ethiopië, blijkt uit de beschikbare informatie dat het type geweld waarvan sprake is na de militaire coup, namelijk het hardhandig neerslaan van protesten en demonstraties door de veiligheidsdiensten, niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient dan ook te worden geconcludeerd dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie en de recente ontwikkelingen in Soedan thans niet volstaat om aan te tonen dat een verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van zijn vraag naar internationale bescherming, waarbij hij zijn vrees voor vervolging of zijn reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Uit het geheel van voorgaande vaststellingen blijkt echter dat u er niet in geslaagd bent deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker zet het volgende uiteen:

"1. De tegenpartij verwijt verzoeker dat hij niet heeft vermeld dat hij in 2012 in Griekenland asiel heeft aangevraagd.

Verzoeker verklaarde evenwel dat hij zonder bijzondere reden was vertrokken omdat hij op dat ogenblik in zijn land geen problemen had ondervonden.

In die tijd verlieten inderdaad nogal wat mensen het land om asiel aan te vragen en verzoeker volgde deze beweging, zonder dat daar een bijzondere reden voor was.

Dat was de reden waarom hij daarna terugkeerde naar zijn land.

De tegenpartij verwijt hem dat hij niet heeft gezegd dat hij Soedan in 2012 heeft verlaten.

Verzoeker verklaart dat hij zei dat hij Soedan in 2015 had verlaten omdat hij het toen voorgoed had verlaten. Hij begreep de term "verlaten" als voorgoed achterlaten.

2. De tegenpartij verwijt verzoeker voorts dat hij zich de precieze datum van zijn vertrek niet herinnert en dat de datum die hij opgeeft dus "absluut niet" overeenkomt met de datum die hij heeft opgegeven toen hij voor het eerst asiel aanvraagde.

De tegenpartij wordt eraan herinnerd dat verzoeker Soedan heeft verlaten in 2015. dat wil zeggen zeven jaar geleden, zodat het niet verwonderlijk is dat hij zich de precieze datum van zijn vertrek niet herinnert.

Er zij ook aan herinnerd dat verzoeker zich in een toestand van posttraumatische stress bevindt, die geheugen- en concentratieproblemen veroorzaakt (zie het door verzoeker overgelegde medisch attest).

3. Bovendien betwijfelt de tegenpartij de echtheid van het door verzoeker ingediende vonnis.

Verzoeker kan de tegenpartij er slechts op wijzen dat het vonnis hem is toegezonden door zijn broer ([Ne.] is zijn broer), die het via een vriend had weten te bemachtigen (het is dus niet een broer van een vriend die het vonnis heeft verkregen, maar een vriend van zijn broer).

Verzoeker verklaart dat zijn broer die in Fashallah is overleden, niet [Ne.] maar [Na.] is.

Hij had niet over zijn broer [Ne.] gesproken omdat hij bang voor hem was.

4. De tegenpartij wijst het medisch attest met de littekens op zijn lichaam af op grond dat verzoeker dit attest niet eerder heeft overgelegd en dat het de leeftijd van de erin vermelde littekens niet aantoont. Zij was derhalve van oordeel dat de oorsprong van de littekens niet kon worden bewezen.

De tegenpartij verwijt verzoeker dat hij niet heeft uitgelegd hoe hij aan de littekens is gekomen.

Verzoeker verklaart echter: "[...] worden we naar de gevangenis gestuurd, en daar zijn we mishandeld geweest, alle soorten van mishandeling. Slagen, met huis. met houten stokken, met sigaretten op mijn lichaam te doven, geen eten te geven voor ons, alle soorten van mishandeling, omdat ik weigerde naar het Westen van Soedan te gaan " (Notities. p. 10).

Na dit antwoord heeft de tegenpartij verzoeker niet om nadere gegevens over de herkomst van deze littekens gevraagd.

Verzoeker kon dus niet weten dat de tegenpartij zijn verklaringen ontoereikend achtte.

Er zij tevens aan herinnerd dat verzoeker zich in een toestand van posttraumatische stress bevond, die geheugen- en concentratieproblemen heeft veroorzaakt. De tegenpartij moet daar dus rekening mee houden bij het stellen van vragen aan de verzoeker en bij de antwoorden die hij geeft.

Zowel op grond van de door hem overgelegde documenten als op grond van de verklaringen die hij heeft afgelegd binnen de grenzen van zijn gezondheidstoestand, moet verzoeker internationale bescherming worden verleend."

Er worden geen documenten gevoegd ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 21 juni 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Soedan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus "Soedan. De stand van zaken in Soedan na de coup van 25 oktober 2021" van 24 januari 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker dient voor de derde maal een beschermingsverzoek in waarin hij volhardt in zijn vlucht-motieven zoals aangehaald in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek, met name dat hij in 2015

Soedan heeft verlaten omwille van vervolging door de Soedanese autoriteiten. Hij stelt dat, omdat hij eind 2014 de militaire dienst weigerde, hij zeven maanden werd opgesloten in de gevangenis en er werd mishandeld. Uiteindelijk, op 27 juli 2015, zou hij zijn gedeserteerd uit het Soedanese leger. Deze motieven werden door zowel het CGVS als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in het arrest nr. 178 799 van 30 november 2016 ongeloofwaardig bevonden. Zijn tweede verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard.

Ter staving van zijn huidig derde verzoek legde verzoeker de volgende documenten neer: een uitvoeringsbeslissing van het Soedanese Ministerie van Justitie om zijn huis in beslag te nemen (d.d. 23 januari 2018), een bevestiging van de inbeslagname van zijn woning (d.d. 10 augustus 2020), drie attesten in verband met zijn psychologische toestand (d.d. 10 augustus 2020, 21 september 2020 en 31 mei 2021), een medisch attest in verband met de littekens en verwondingen op zijn lichaam (d.d. 23 juni 2020) en een getuigenis van het burgerplatform voor vluchtelingen dat stelt dat hij dakloos en zeer kwetsbaar is (d.d. 6 januari 2021). Verder heeft verzoeker voor de Raad ook een vonnis neergelegd van de militaire rechtbank (d.d. 6 september 2015) en legt hij dit opnieuw neer in het kader van zijn derde verzoek.

5.2. Uit voormelde psychologische attesten blijkt dat verzoeker psychologisch en psychiatrisch opgevolgd wordt voor symptomen van een posttraumatisch stresssyndroom en dat hij hiervoor medicatie krijgt. In de neergelegde attesten wordt onder meer vermeld dat verzoeker kampt met slapeloosheid, geheugen- en concentratieproblemen en depressie.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bijgebrachte attesten geen informatie bevatten over de aard van de geheugenproblemen. De attesten lichten geenszins toe op welk vlak de vermelde geheugenproblemen zich kunnen manifesteren, en of de problemen zich dus situeren op het vlak van het korte, dan wel het lange termijngeheugen. Evenmin blijkt uit deze attesten dat verzoeker werd onderworpen aan een cognitief, neuropsychologisch onderzoek teneinde op objectieve wijze vast te stellen dat hij wel degelijk te kampen heeft met geheugenproblemen zodat aldus dient te worden aangenomen dat de mededeling dat verzoeker te kampen heeft met geheugen- en concentratieproblemen louter en alleen is gebaseerd op diens eigen verklaringen. Dit blijkt eens te meer uit het attest van 31 mei 2021 waarin uitdrukkelijk wordt geattesteerd dat *“Monsieur a déclaré présenter les symptômes suivants”* (eigen vertaling: *“meneer meldde de volgende symptomen”*).

Evenmin kan uit de bijgebrachte psychologische en psychiatrische attesten worden afgeleid dat verzoeker omwille van de verklaarde symptomen die hij vertoont in de absolute onmogelijkheid verkeerde de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen. Er kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoekers cognitieve vermogens en geheugenfuncties dermate zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen.

Nergens in het verslag wordt in concreto en op gedegen wijze aangegeven of aangetoond waar, op welke wijze of in welke mate de gezondheidsproblemen van verzoeker een deelname aan het persoonlijk onderhoud zouden hebben verhinderd of bemoeilijkt.

Uit het geheel van de gehoorverslagen blijkt dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze is verlopen en dat hieruit geen noemenswaardige problemen kunnen worden afgeleid. Verzoeker was immers in staat om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Hij kon eveneens omstandige en precieze verklaringen en beschrijvingen geven en er werd hem voldoende tijd gegeven om zijn relaas op een rustige manier uiteen te zetten. Verzoeker kon het gesprek volgen, begreep de gestelde vragen en kon hierop doorgaans concrete antwoorden formuleren. Er blijkt niet dat hij niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn beschermingsverzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Naar het oordeel van de Raad blijken er geen elementen die (de kwaliteit van) het gehoor zouden kunnen hebben bemoeilijkt. Evenmin zijn er indicaties die erop wijzen dat de betrouwbaarheid van de gespreksinhoud in het gedrang kwam.

Hoewel verzoeker doorheen de persoonlijke onderhouden melding maakte van zijn fysieke en psychische situatie, heeft hij hierbij op geen enkel moment aangegeven dat hij niet in staat was om deel te nemen aan de procedure of om verklaringen af te leggen. Er werd hem gevraagd naar zijn psychische toestand en hij antwoordde bevestigend op de vraag of hij in staat was om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud (NPO, p 5).

Verzoeker zelf laat daarenboven na om hieromtrent ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Hij toont niet in concreto aan waar of op welke wijze zijn voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn verklaringen, laat staan dat hij zou aantonen waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn beschermingsverzoek en de inhoud van de bestreden beslissing.

Er is dan ook geen indicatie dat het gehoor anders zou zijn verlopen indien hij op een andere manier zou zijn gehoord. Ook heeft de advocaat van verzoeker op het einde van het persoonlijk onderhoud hieromtrent geen opmerkingen geformuleerd.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van mening dat, niettegenstaande hij psychologische problemen kent, ook van verzoeker mag worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn beschermingsverzoek, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van het verzoek, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in zijn hoofdte aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit wat volgt zal blijken dat verzoeker hier schromelijk in gebreke blijft.

5.3. De Raad stelt vast dat verzoeker vasthoudt aan de vluchtmotieven die hij in het kader van zijn vorige verzoeken heeft uiteengezet. Door evenwel louter opnieuw te verwijzen naar asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, slaagt verzoeker er niet in de eerdere beoordeling om te buigen, met name dat er geen geloof wordt gehecht aan zijn weigering om als soldaat deel te nemen aan een conflict in Soedan waardoor evenmin geloof wordt gehecht aan zijn verklaring als zou hij ingevolge deze weigering en haar gevolgen, zijnde de opsluiting en mishandelingen, uit het leger zijn gedeserteerd.

Verzoeker legt in het kader van zijn huidig verzoek daarenboven verschillende tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen af die de vaststellingen gedaan tijdens zijn eerdere verzoeken bestendigen en versterken. In de bestreden beslissing wordt vooreerst terecht aangestipt dat verzoekers algehele geloofwaardigheid opnieuw fundamenteel wordt ondermijnd door verschillende tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen: *“Zo geeft het Eurodac Search Result (dd.11/12/2020), te vinden in het administratieve dossier (blauwe map), aan dat u reeds in het jaar 2012 aanwezig was in Griekenland. Uw vingerafdrukken werden immers in Griekenland geregistreerd op 9 maart 2012, ongeveer anderhalf jaar vóór de beweerde start van uw legerdienst [in 2013], en dus uw vermeende problemen in Soedan (zie notities CGVS 1521520, p.13; notities CGVS 1251520Y, p.8). Geconfronteerd met deze vaststellingen was u – verbazend genoeg – absoluut niet in staat om enige uitleg te verschaffen over deze registratie van uw vingerafdrukken, en uit uw verklaringen kan enkel worden afgeleid dat u tijdens uw vorige verzoeken essentiële informatie heeft achtergehouden voor het CGVS. Gevraagd hoe u naar België bent gekomen, vanuit Soedan, antwoordde u dat u via Egypte, Italië en Frankrijk naar België kwam (zie notities CGVS 1521520Y, p.7). Gesteld dat uw vingerafdrukken ook werden geregistreerd in Griekenland, in het jaar 2012, antwoordde u – weinig verhelderend – dat dit oude [vingerafdrukken] zijn, van voordat u problemen kreeg met de Soedanese regering. Gevraagd of u dan al eens in de Europese Unie was geweest voordat u problemen had in Soedan, antwoordde u – opnieuw weinig verhelderend – dat u terugkeerde naar Soedan, dat u daarna problemen had met de regering, en dat uw problemen politiek zijn. Gevraagd wat u nog weet over de eerste keer dat u Soedan verliet, in het jaar 2012, wanneer u naar Griekenland ging, antwoordde u – weinig ernstig – dat u daar niets meer van weet, en dat u de laatste keer vertrok in 2014 of 2015 (zie notities CGVS 1521520Y, p.8). Gevraagd om welke redenen u die eerste keer Soedan verliet, antwoordde u dat u toen geen problemen had, maar dat u problemen pas startten toen u werd opgeroepen voor de legerdienst, rond 25 november 2013. Nogmaals gevraagd wanneer u de eerste keer Soedan heeft verlaten, antwoordde u – opeens – dat u Soedan slechts één keer verlaten heeft, namelijk op 25 november 2015, en daarna niet meer bent teruggekeerd. Deze antwoorden zijn echter danig verbazend, ze staan immers in schril contrast met uw eerdere antwoorden, namelijk dat u Soedan reeds eerder verliet, maar teruggekeerd bent; én ze staan in schril contrast met objectieve informatie: het staat namelijk vast dat u in het jaar 2012 in Griekenland was, gezien dit duidelijk blijkt uit het Eurodac Search Result (zie blauwe map, in administratieve dossier). U werd dan ook – opnieuw - uitdrukkelijk geconfronteerd met deze registratie, en u stelde – opnieuw – uiterst kort, en uw verklaringen wederom wijzigend, dat u bent teruggekeerd, waarna u opnieuw uw problemen uit het jaar 2013 uiteenzette (zie notities CGVS 1521520Y, p.8). Andermaal gevraagd om welke redenen u de eerste keer wegging uit Soedan, namelijk naar Griekenland [in het jaar 2012], antwoordde u dat u geen reden had en dat u gewoon normaal was vertrokken, en dat u toen zelfs niet opgeroepen was voor de militaire dienst. U bleek ook geen problemen te hebben gehad bij terugkeer naar Soedan (zie notities 1521520Y, p.9).”*

De repliek in voorliggend verzoekschrift dat in die tijd veel mensen het land verlieten om asiel aan te vragen en dat hij deze beweging volgde, zonder dat daar een bijzondere reden voor was, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het neemt immers niet weg dat hij tijdens zijn vorige beschermingsverzoeken zijn aanwezigheid en registratie in Griekenland in 2012 heeft achtergehouden. Verzoeker onderneemt geen poging om deze vaststellingen te ontcrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier, doch beperkt zich tot het minimaliseren en vergoelijken daarvan. Met dergelijk betoog kan hij het bewust misleiden van de betrokken asielinstanties niet verschonen. Op verzoeker rust

een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De vaststelling dat verzoeker hiertoe in gebreke is gebleven, brengt zijn algehele geloofwaardigheid aan het wankelen.

Voorts legt verzoeker uit dat de reden waarom hij verklaarde dat hij Soedan slechts één keer heeft verlaten, met name in 2015, is omdat hij de term “verlaten” begreep als “voorgoed achterlaten”. Verzoeker weet hier niet te overtuigen. De vraagstelling van de protection officer alsook de context waarin hem dit werd gevraagd, was duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Eerder werd verzoeker erop gewezen dat, gelet op zijn geregistreerde vingerafdrukken in Griekenland, hij Soedan reeds in 2012 had verlaten. De term “verlaten” werd door de protection officer in deze context ook gebruikt: “Weet u nog de eerste keer dat u SOE verliet? Dat u naar GR ging?” en “En de eerste keer dat u SOE verliet, om welke redenen was dat?” (NPO, p. 8). Verzoeker begreep kennelijk de inhoud van de hem gestelde vragen daar hij hierop zonder probleem kon antwoorden. Dat hij dan plots drie vragen later “verlaten” zou hebben begrepen als “voorgoed achterlaten”, is niet ernstig te noemen. De vaststelling dat hij, hoewel hij wordt gewezen wordt op zijn registratie in Griekenland in 2012, alsnog vasthoudt aan zijn verklaring dat hij Soedan slechts één keer heeft verlaten, namelijk op 25 november 2015, toont eens te meer aan dat hij verstrikt is geraakt in zijn eigen leugens.

5.4. De commissaris-generaal bemerkt verder dat er om verschillende redenen geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker daadwerkelijk zou zijn teruggekeerd naar Soedan nadat zijn vingerafdrukken – en een verzoek om internationale bescherming – werden geregistreerd in Griekenland, in het jaar 2012:

“Ten eerste, bent u danig vaag over dit vertrek naar Griekenland, en bleek u herhaaldelijke de aan u gestelde vragen over dit vertrek – en de redenen ervan – gewoonweg te ontwijken (zie notities CGVS 1521520Y, p.7-9). Het enige dat u immers verklaarde in dit verband is dat u was vertrokken zonder dat u problemen had [in Soedan], en dat u daarna terugkeerde naar Soedan. De omstandigheden waarin dit vertrek kaderde, liet u achterwege; en u wijzigde plots uw verklaringen door te stellen dat u [toch] maar één keer Soedan verliet. Deze vaststellingen komen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook absoluut niet ten goede.

Ten tweede, zoals hierboven reeds gesteld, liet u dit vertrek uit Soedan, en uw registratie en verzoek om internationale bescherming in Griekenland, achterwege tijdens uw initiële en eerste volgende verzoek, hetgeen enkel wijst op het feit dat u niet eerlijk was over uw vertrek en verblijf in Griekenland, en dit vertrek – in het jaar 2012 – wilde verhullen.

Ten derde, komen de data die u opgaf als werkelijke vertrekdatum, in het kader van uw tweede volgende verzoek, absoluut niet overeen met de data die u aangaf in het kader van uw initiële verzoek. U stelde immers in het kader van uw initiële verzoek dat u op 27 juli 2015 vertrok uit Soedan (zie notities CGVS 1521520, p.13, in administratieve dossier, blauwe map). Opeens – in het kader van uw onderhavig verzoek – bleek u de vertrekdatum niet meer zo goed te weten. U stelde immers dat u vertrok in 2014 of 2015, om daarna te stellen dat u vertrok op 25 november 2015. Het dient dan ook opgemerkt dat het feit dat u tegenstrijdig bent over deze vertrekdta, opnieuw enkel wijst op weinig geloofwaardige verklaringen. Bovendien, dient opgemerkt, dat uw initiële verzoek in België reeds dateert van augustus 2015, en dus drie maanden vóór uw vermeende vertrek uit Soedan, hetgeen absoluut bij de haren is getrokken.”

Verzoeker brengt geen overtuigende elementen bij die hier anders over te doen denken.

Zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent het tijdstip van zijn definitieve vertrek uit Soedan wijt hij aan het lange tijdsverloop; zijn tweede vertrek was zeven jaar geleden. Omdat het vertrek uit zijn land van herkomst een bepalende ervaring in zijn leven betreft, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij, ook na verloop van de tijd, in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, vormt zijn onvermogen om dit te doen wel degelijk reeds een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van de feiten die eraan voorafgaan. Dit geldt te meer wanneer hij in het kader van zijn huidig verzoek zijn vermeende vertrek zelfs op 25 november 2015 situeert terwijl zijn eerste verzoek in België reeds dateert van augustus 2015. Zoals hoger uiteengezet, kan verzoekers PTSD hier niet ter verklaring dienen.

5.5. Bovenstaande vaststellingen samengenomen, met name zijn tegenstrijdige verklaringen en zijn weglatingen tijdens zijn vorige aanvragen, oordeelt de commissaris-generaal terecht dat verzoeker reeds in het jaar 2012 Soedan definitief verlaten heeft, zonder dat hij nog zou zijn teruggekeerd.

Waar niet wordt aangenomen dat verzoeker na 2012 nog is teruggekeerd naar Soedan, volgt logischerwijs dat aan de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten die zich hierna zouden hebben voorgedaan niet het

minste geloof kan worden gehecht. Er wordt immers geen geloof gehecht aan de bewering dat hij daadwerkelijk in Soedan aanwezig was op dat moment. In die zin, bestendigen en versterken de hierboven gedane vaststellingen de eerdere gedane beoordeling van de commissaris-generaal en de Raad.

5.6. De door verzoeker neergelegde documenten in het kader van zijn derde beschermingsverzoek, werpen geen ander licht op de eerder gedane beoordeling van de commissaris-generaal en de Raad.

Met betrekking tot de neergelegde documenten van de Soedanese autoriteiten in verband met de inbeslagname van verzoekers huis, bemerkt de commissaris-generaal terdege:

“Deze documenten werden afgeleverd op 31 januari 2018 en op 10 augustus 2020 (zie groene map, in administratieve dossier). Zij bevestigen het feit dat u bij verstek werd veroordeeld en dat uw huis in beslag genomen werd (zie documenten 1 en 2 in administratieve dossier, groene map). Echter, verwijzen zij naar een vonnis uit het jaar 2015, dat u heeft neergelegd tijdens uw beroepsprocedure voor de RvV (zie vonnis, in administratieve dossier, groene map). De Raad was van oordeel dat aan dit stuk geen bewijswaarde kon worden gehecht, gezien het slechts een manipuleerbaar kopie betreft (zie arrest RvV nr. 178799 dd.30/11/2016, in administratieve dossier, blauwe map). Echter, dient bijkomend te worden opgemerkt dat aan de authenticiteit van dit vonnis ook om andere redenen geen geloof kan worden gehecht. Immers, het vonnis stelt dat u een levenslange gevangenisstraf krijgt en dat uw bezittingen verbeurd worden verklaard, omdat u de Soedanese wet van de militaire dienstplicht van het jaar 2010 heeft overtreden. Er dient echter opgemerkt, dat deze wet niet bestaat, en dat de Soedanese wet betreffende dienstplicht uit het jaar 2007 stamt, en geenszins uit het jaar 2010 (zie informatie toegevoegd aan administratieve dossier, blauwe map). Wat betreft de manier waarop deze documenten in uw bezit kwamen, stelde u dat zij u werden toegestuurd door de broer van een vriend van u (zie notities CGVS 1521520Y, p.11). Op de door u neergelegde enveloppe van DHL staat te lezen dat de afzender de heer “Ne.Abdel.A.H.(...)” betreft (zie kopie van enveloppe DHL, in administratieve dossier, groene map). U stelde eveneens dat uw broer zich nog steeds in Soedan bevond, samen met uw ouders, en dat hij nog steeds student was wanneer u uit Soedan vertrok (zie notities CGVS 1521520Y, p.6). Echter, is het danig opvallend – en bijzonder tegenstrijdig – dat u tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van uw initiële verzoek om internationale bescherming, had verklaard dat uw broer, genaamd “Ni.[Ne.]Abdar.(...)” overleden was tijdens de slag van Fashallah (zie notities CGVS 1521520, in administratieve dossier, blauwe map). Opnieuw, dient opgemerkt, dat deze tegenstrijdigheden zodanig flagrant zijn, dat zij de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen en asielrelaas ten stelligste doen wankelen. De hierboven gedane vaststellingen wijzen dan ook enkel op een poging tot het moedwillig misleiden van de Belgische asielinstanties.”

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen overtuigende elementen bij die hier anders over doen denken. In tegenstelling tot wat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verklaard, stelt verzoeker nu dat het vonnis hem werd toegestuurd door zijn broer Ne., die het via een vriend had weten te bemachtigen, hetgeen in lijn is met de op de enveloppe vermelde verzender. De Raad stelt vast dat dit evenwel niet meer is dan een poging van verzoeker om te trachten de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistentie te verklaren. Verzoekers poging tot het bijsturen van tegenstrijdigheden door deze a posteriori te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring is duidelijk na reflectie over de bestreden beslissing tot stand gekomen en kan derhalve niet worden aangenomen. Verzoeker stelt in voorliggend verzoekschrift ook dat het niet zijn broer Ne. maar zijn broer Na. is die in Fashallah is overleden. Het hoeft echter geen betoog dat het louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen, niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Verzoekers verklaringen ter zake waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zoals blijkt uit dit uittreksel van zijn gehoorverslag: *“Ik las dat u een broer had die in 2010 overleden is, wat was zijn naam? Ni.Abdar.(...), geboren in 1/1/1971. En hoe overleed hij? Hij overleed in de oorlog met het zuiden in de slag om Fashallah.”* (AD eerste verzoek, NPO 5 juli 2016, p. 5).

5.7. Wat betreft verzoekers medisch-psychische problematiek, is hoger reeds uiteengezet dat uit de door hem neergelegde psychologische attesten blijkt dat hij psychologisch en psychiatrisch wordt opgevolgd voor symptomen van het post-traumatisch stresssyndroom.

In dit verband benadrukt de Raad dat psychologen en psychiaters vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de psychische gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een psycholoog die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een psycholoog en psychiater zijn bij het vaststellen van hun diagnose en de eventuele achterliggende feiten evenwel afhankelijk van hetgeen hen door hun patiënt wordt verteld. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen en psychiaters aldus vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een

exclusief causaal verband worden afgeleid. Een psychologisch en/of een psychiatrisch attest geeft dan ook geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verder beaamt de Raad dat artsen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de fysieke gezondheid van een patiënt. Zo kan een arts, rekening houdend met zijn bevindingen, uitspraak doen over de fysieke oorzaak van de littekens. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarbij de littekens en verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen en littekens werden toegebracht. Een medisch attest volstaat op zich dus niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Medische attesten en attesten over een psychologische problematiek kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel. Deze attesten moeten dan ook steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van een verzoeker.

In casu kan niet blijken dat de behandelende psycholoog en psychiater enig objectief onderzoek hebben gevoerd naar de oorzaak van de psychologische problemen, dit is naar de waarachtigheid of gegrondheid van de beweerde vervolgingsfeiten. Nergens in de verschillende attesten wordt verwezen naar een mogelijke oorzaak van verzoekers psychische problemen. Er wordt dan ook nergens bevestigd dat er een causaal verband zou zijn tussen de psychologische problemen van verzoeker en de voorgehouden feiten, laat staan dat de psychologische attesten voldoende objectieve, bewijskrachtige en overtuigende elementen bevatten die zulk causaal verband aannemelijk maken. De behandelende psycholoog en psychiater hebben zich immers eerder gefocust op het stellen van een diagnose om vervolgens een psychologische behandeling en begeleiding te kunnen uitwerken. De voorliggende psychologische en psychiatrische attesten zijn daarom enkel een bewijs van de psychologische problemen van verzoeker, maar niet van de oorzaken die aan deze problemen ten grondslag zouden liggen. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat er andere oorzaken kunnen zijn voor de psychische problemen van verzoeker. Bijgevolg meent de Raad dat aan voormelde attesten slechts een zeer gering gewicht kan worden toegekend. Wanneer het zeer beperkt gewicht van voormelde psy-attesten verder wordt gezien in samenhang met verzoekers relaas omtrent de voorgehouden mishandelingen, dat iedere positieve overtuigingskracht ontbeert, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoeker in dit geval niet aannemelijk maakt dat zijn psychologische problemen zouden zijn opgelopen in de door hem beschreven context van opsluiting en foltering. Het zijn net deze feiten die behoren tot de essentie van zijn vrees voor vervolging en aan zijn beschermingsverzoek ten grondslag liggen. Aangezien er geen aannemelijke en geloofwaardige verklaringen voorhanden zijn, kan de commissaris-generaal noch de Raad kennis nemen van de ware toedracht van de omstandigheden waarin verzoeker zijn psychische problemen heeft opgelopen. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoeker op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van deze mentale problemen.

Hetzelfde geldt voor het Belgisch medisch attest van 23 juni 2020 waaruit blijkt dat verzoeker littekens heeft en verwondingen heeft opgelopen. In dit medisch attest worden verschillende littekens vastgesteld ter hoogte van de rug, ledematen en linkeroor die vermoedelijk (*"probable"*) afkomstig zijn van een stok, sigaret en mes. In het attest wordt gesteld dat deze het gevolg zijn van een aanval in Soedan op 19 mei 2014 (*"suite à une agression survenue au Soudan en Afrique le 19/05/2014 qui a laissé les traces suivante"*).

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in de bemerking dat verzoeker een dergelijk document nooit eerder heeft neergelegd voor het CGVS, noch in het kader van zijn eerste en tweede verzoek, noch in het kader van zijn beroepsprocedure. Verzoeker stelde nochtans al tijdens zijn eerste beschermingsverzoek dat hij zou zijn gemarteld en geslagen tijdens zijn detentie in Soedan maar hij legde toen enkel (medische) documenten neer in verband met een operatie aan zijn oor. Dat hij slechts op heden, in het kader van zijn derde verzoek en zeven jaar na zijn eerste verzoek, met deze documenten komt aandraven, doet de bewijswaarde van dit attest wankelen. Verzoeker verschafft ook geen enkele dienstige uitleg voor het bijzonder laattijdig voorleggen van deze documenten.

In zoverre verzoeker hiermee een begin van bewijs wil leveren van zijn verklaringen over zijn arrestatie en mishandeling tijdens zijn opsluiting, stelt de Raad vooreerst vast dat uit het medisch attest blijkt dat de arts zich voor de gesuggereerde oorzaak van verzoekers letsels louter en alleen heeft gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en niet op een objectieve bron van informatie. In het attest wordt geen ernstige

uitspraak gedaan over de graad van overeenstemming tussen de verwondingen en de door verzoeker verklaarde oorzaak ervan; het attest beperkt zich tot het woord “probable” en een “?”.

Er wordt in het attest slechts verwezen naar een aanval op 19 mei 2014 en niet zozeer naar de mishandelingen die verzoeker beweert te hebben gekend tijdens zijn opsluiting in 2014-2015. Het attest spreekt zich niet uit over de ouderdom van de littekens noch over de omstandigheden waarin deze werden opgelopen; noch blijkt uit het attest of andere oorzaken voor de vastgestelde letsels mogelijk zijn dan wel geheel moeten worden uitgesloten.

Gelet op al deze elementen en het summiere karakter van het attest, oordeelt de Raad dat dit medisch attest aldus geen sterke aanwijzing vormt dat de opgelopen verwondingen overeenstemmen met of werden opgelopen tijdens de door verzoeker voorgehouden omstandigheden van mishandeling. Er kan uit het medisch attest dan ook aan sich geen objectief en exclusief causaal verband tussen verzoekers letsels en de door hem aangehaalde omstandigheden van mishandeling blijken. Het attest toont niet op overtuigende wijze aan dat de opgelopen letsels met zekerheid of uitsluitend zijn toe te schrijven aan de door verzoeker voorgehouden mishandelingen tijdens zijn beweerde detentie in 2014-2015, zodat de littekens om het even waar kunnen zijn opgelopen en door het even wie kunnen zijn toegebracht.

Wanneer het beperkt gewicht van de medische attesten daarenboven wordt gezien in samenhang met verzoekers verklaringen die geen blijk geven van een coherent en geloofwaardig vluchtrelaas, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoeker in dit geval niet aannemelijk maakt dat zijn letsels zouden zijn opgelopen in de door hem beschreven context van detentie en mishandelingen door de Soedanese autoriteiten. Het zijn net die problemen die de essentie vormen van zijn vrees voor vervolging en aan zijn beschermingsverzoek ten grondslag liggen. Bijgevolg wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat verzoeker bij terugkeer naar Soedan opnieuw het slachtoffer kan worden van de gebeurtenissen die volgens hem aanleiding hebben gegeven tot de geattesteerde verwondingen.

De commissaris-generaal bemerkt overigens nog terdege: *“Tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van uw tweede volgende verzoek, op 1 juni 2021, werd u dan ook aangespoord om de waarheid te vertellen over in welke omstandigheden deze littekens werden opgelopen (zie notities CGVS 1521520Y, p.9). Zo werd gesteld dat uw eerste verzoek werd afgewezen in het jaar 2015, maar dat u de kans krijgt om te spreken over de door u voorgelegde documenten in verband met uw verwondingen. Er werd gevraagd de werkelijke redenen van uw vertrek uit Soedan te vertellen en te vertellen waar u de mishandelingen had opgelopen. U antwoordde echter niet op de vraag, en zette uiteen welke littekens u heeft. Gevraagd om te spreken over wat er gebeurde in Soedan, zei u dat deze littekens het resultaat zijn van wat er gebeurde in Soedan. Opnieuw werd u aangespoord om de werkelijke omstandigheden en redenen van uw mishandeling te vertellen, maar opnieuw wijdde u uit over uw behandelingen in België. Verduidelijkt dat u in het kader van uw vorige verzoeken niet aannemelijk heeft gemaakt dat u werd mishandeld tijdens uw detentie omwille van desertie, en een derde keer aangespoord de werkelijke omstandigheden te vertellen, zette u het relaas over uw desertie opnieuw uiteen (zie notities CGVS 1521520Y, p.10). Een vierde maal werd gesteld dat dit relaas niet aannemelijk werd geacht, en opnieuw werd u aangemaand om te vertellen of er nog andere redenen zijn voor uw vertrek uit Soedan. U stelde echter dat deze redenen de enige redenen zijn, en dat u deze redenen reeds verteld heeft, maar niet werd geloofd. U bleef er doorheen het persoonlijk onderhoud bij dat u enkel werd gefolterd in het kader van uw detentie vanwege desertie (CGVS 1521520Y, p.12).”*

Gelet op voorgaande pertinente bevindingen, kan verzoeker bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hem niet om nadere gegevens over de herkomst van deze littekens werd gevraagd. Verzoeker kreeg tijdens het persoonlijk onderhoud immers verschillende kansen om de werkelijke oorzaken van de geattesteerde littekens en verwondingen uiteen te zetten, wat hij evenwel heeft nagelaten te doen. De commissaris-generaal stelt dan ook terecht: *“Er kan om die reden enkel worden vastgesteld dat u deze verwondingen in andere omstandigheden heeft opgelopen, die op heden voor het CGVS onbekend blijven.”*

Zelfs als zou worden aangenomen dat verzoeker in het verleden werd geslagen en/of mishandeld, dan nog dient te worden opgemerkt dat, gelet op de hoger gedane vaststellingen, niet kan worden aangenomen dat dit zou zijn geschied omwille van de reden en in de omstandigheden zoals geschetst door verzoeker. Immers, gezien verzoeker over deze reden en deze omstandigheden geen duidelijkheid verschaft, kan het loutere vertonen van de aangehaalde letsels niet volstaan om aan te tonen dat hij werd vervolgd en/of internationale bescherming behoeft.

De door verzoeker voorgelegde getuigenis van het burgerplatform voor de Vluchtelingen, draagt verder niets bij daar het enkel stelt dat verzoeker op heden dakloos is en dat ook het platform niet voor opvang kon zorgen. Deze getuigenis brengt bijgevolg niets bij aan verzoekers relaas of de omstandigheden van zijn mishandeling.

5.8. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Gelet op het gegeven dat zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

6.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Om uit te maken er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial Analysis, december 2014, p. 25-26)

In casu stelt de Raad vast dat, gelet op de verklaringen van verzoeker betreffende zijn herkomst uit Soedan, in casu de veiligheidssituatie in de hoofdstad Khartoem moet worden beoordeeld.

Uit de COI Focus *“Soedan: De stand van zaken in Soedan na de coup van 25 oktober 2021”* van 24 januari 2022, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, kan niet blijken dat er in Khartoem heden een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel er sprake is van intensiverend geweld in Darfoer, hernieuwd etnisch geweld in de Two Areas in het zuiden en boerenprotesten in het noorden van het land, blijkt verder uit de voor de Raad beschikbare landeninformatie dat het type geweld waarvan sprake is na de militaire coup, in de andere regio's van Soedan, waaronder Khartoem, namelijk het hardhandig neerslaan van protesten en demonstraties door de veiligheidsdiensten, doelgericht van aard is en niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité).

Verzoeker gaat hier in zijn verzoekschrift niet op in en brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn dan wel de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de stad Khartoem, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6.3. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen

op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES